

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupena společností GOODWILL PARTNER, s.r.o.
sídlem U dubu 691/48, Praha 4

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2024, č. j. 23252/24/5100-00460-704211,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 7. 2024, č. j. 23252/24/5100-00460-704211, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobce, společnosti GOODWILL PARTNER, s.r.o.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební

výměr Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 4. 2024, č. j. 566438/24/2601-00460-507481, na daň z nemovitých věcí na rok 2024.

2. Správce daně vydal dne 24. 4. 2024 platební výměr na daň z nemovitých věcí na rok 2024 ve výši 1 552 Kč, proti kterému žalobce podal dne 30. 4. 2024 blanketní odvolání.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že v posuzované věci nebylo přistoupeno k vydání výzvy k odstranění vad podání, neboť správci daně i žalovanému je z úřední činnosti známo, že zástupce odvolatele neustále činí podání, která neobsahují povinné náležitosti. Na následné výzvy k odstranění vad podání (odvolání) odvolatel nereaguje a vytýkané vady podání neodstraní. Správce daně je tak nucen řízení zastavit. Proti takovému rozhodnutí o zastavení řízení následně odvolatel podá blanketní odvolání a popsany proces začíná nanovo. Skutečnost, že takto zástupce odvolatele opakovaně postupuje je žalovanému známa z jeho úřední činnosti. Postup zástupce odvolatele správci daně fakticky znemožňuje vydání konečného pravomocného rozhodnutí ve věci. Pokud odvolatel opakovaně podává vadná podání a tím záměrně znemožňuje správci daně rozhodnout, nese takové jednání známky zneužití práva. Za těchto okolností nepožívá jeho počínání právní ochrany. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016-54 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 Af 2/2022-218. Následně žalovaný přezkoumal zákonnost prvostupňového rozhodnutí a shledal, že bylo vydané v souladu se zákonem. Zdůraznil zejména, že od zdaňovacího roku 2024 zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, nově definuje pojmy, a to zejména dle jednotlivých druhů pozemků. Většina definovaných pojmů má přímou vazbu na druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí, a to s ohledem na § 1a odst. 4 citovaného zákona. U druhu pozemku ostatní plocha je evidován i způsob využití. Způsob využití má přímou vazbu na zařazení pozemku do skupiny pozemků dle § 5a zákona o dani z nemovitých věcí. Žalovaný konkretizoval, jak byly pozemky odvolatele ke dni 1. 1. 2024 evidovány (včetně výměry), a uzavřel, že z těchto údajů správce daně v souladu se zákonem o dani z nemovitých věcí při stanovení daně vycházel.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neboť při stanovení daně nelze vycházet pouze z katastrálních údajů. Pokud o údajích v katastru nemovitostí existují pochybnosti, mělo by být provedeno místní šetření a správce daně by měl vycházet ze skutečného stavu zjištěného na místě, tj faktické rozlohy pozemku. Žalobce navrhoval k prokázání nesprávnosti katastrálních údajů provést důkaz výslechem svědků, které v žalobě označil.
5. Žalobce dále tvrdil, že se správce daně dopustil zásadního pochybení, když ho dle § 112 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, nevyzval k odstranění vad odvolání. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že: „...zástupce odvolatele neustále činí podání, která neobsahují povinné náležitosti. Na následné výzvy k odstranění vad podání (odvolání) pak odvolatel nereaguje a vytýkané vady podání neodstraní. Správce daně je tak nucen řízení zastavit. Proti takovému rozhodnutí o zastavení řízení následně odvolatel podá blanketní odvolání, načež celý popsany proces začíná nanovo...“, nijak toto své tvrzení nekonkretizuje. Zástupce žalobce si přitom vytýkaného jednání není vědom. V posuzované věci správce daně ani žalovaný takové jednání nejenže

nedokládají, ale ani ho nepopisují. Žalobce nevěděl, že žalovaný nemínil přihlížet k doplnění odvolání zaslanému jinému správci daně, a napadené rozhodnutí tak pro něj bylo překvapivé. Hmotněprávní námitky žalobce uplatněné v daňovém řízení byly navíc žalovanému známy. Pokud se žalovaný rozhodl meritorně přezkoumat rozhodnutí správce daně, měl k těmto námitkám přihlídnout. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Vysvětlil, že veškerá řízení u žalovaného i správce daně pramení z nabytí nemovitých věcí v k. ú. X žalobcem v roce 2019. K podání daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí byl žalobce vyzván, daňové přiznání však podáno nebylo. Namísto podání daňového přiznání zástupce žalobce zahltil finanční orgány řadou podání obsahující různé procesní instituty. Žalovaný dokládal některá ze svých rozhodnutí, která shrnují skutkový stav dílčích řízení včetně obsahu podání zástupce žalobce v průběhu jednotlivých let. Žalovaný dále odkázal na tabulku vygenerovanou z Automatizovaného vnitřního informačního systému, která zaznamenává všechny písemnosti, které byly ve věci žalobce žalovanému doručeny. Žalovaný zdůraznil, že zahlcování žalovaného i prvostupňových správců daně blanketními podáními či podáními kolísavé kvality je běžnou praxí zástupce žalobce. Žalovaný ke svému vyjádření připojil řadu příloh majících prokázat, že žalobce, resp. jeho zástupce, opakovaně taková vadná podání podává. Žalovaný uzavřel, že ze strany žalobce, resp. jeho zástupce dochází ke zneužívání práva dlouhodobě, což bylo hlavním důvodem proto, že správce daně v posuzované věci nevydal výzvu dle § 112 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný přesto přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a neshledal, že by bylo vydáno v rozporu se zákonem.
7. K námitce, že správce daně rozhodoval na základě nesprávných údajů uvedených v katastru nemovitostí, nikoli skutečného stavu, žalovaný uvedl, že v katastru nemovitostí není uveden u nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce, o něž v posuzované věci jde, žádný zápis, z něhož by vyplýval jakýkoli předchozí či nynější nesoulad se skutečným stavem. Schopnost osvědčit tvrzený nesoulad nemá výpověď žádného z navrhovaných svědků, ani místní šetření, neboť správce daně nedisponuje potřebným vybavením k měření a stanovení hranic pozemků.

IV. Replika žalobce a další podání žalovaného i žalobce

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce především konstatoval, že žalovaný nepřípustně doplňuje argumentaci nad rámec toho, co uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce se navíc v průběhu daňového řízení vůbec nedozvěděl, že jeho procesní aktivity jsou žalovaným považovány za zneužití práva, a nemohl tak na tvrzení žalovaného, která se poprvé objevila až v napadeném rozhodnutí, vůbec reagovat. Navíc pokud by odvolání bez náležitostí skutečně mělo být učiněno jako zneužití procesního práva, kterému nemá být poskytnuta ochrana, šlo by o podání neúčinné a žalovaný by o něm nemohl meritorně rozhodnout.

9. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a ob stojí samo o sobě. Konstatoval, že z pohledu zneužití práva je významné jednání zástupce žalobce i v pozici zmocněnce jiných daňových subjektů. Na základě správní praxe nemohl žalovaný očekávat, že by případné doplnění odvolání mohlo obsahovat jakékoliv relevantní odvolací námitky. Žalovaný poukázal na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2024, č. j. 4 Afs 38/2024-93, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že společnost GOODWILL PARTNER s.r.o. se dopouští záměrného obstrukčního jednání se záměrem znepréhlednit daňové řízení.
10. Žalobce namítal, že žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není na věc přílehlavý. Žalovaný nemůže zakládat své rozhodnutí na tom, že zástupce žalobce postupoval z jeho pohledu nesprávně v jiných řízeních u jiných daňových subjektů. Zástupce žalobce se měl v nyní posuzované věci dopustit obstrukčního jednání tím, že podal jedno blanketní odvolání, na které orgány finanční správy žádným způsobem nereagovaly. Postupovaly tak v rozporu s § 112 odst. 2 daňového řádu i zavedenou správní praxí. Odchýlení se od zavedené správní praxe představuje libovůli a nerovné zacházení ze strany orgánů finanční správy, která je v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

V. Posouzení soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného procesního postupu žalovaného, který na základě blanketního odvolání žalobce přezkoumal zákonnost prvostupňového rozhodnutí správce daně, aniž by byl žalobce vyzván k doplnění odvolání dle § 112 odst. 2 daňového řádu.
13. Dle § 112 odst. 2 daňového řádu *obsahuje-li podané odvolání vady, které brání řádnému projednání věci, vyzve správce daně odvolatele k doplnění podání s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů.*
14. Dle odst. 3 citovaného ustanovení *odstraní-li odvolatel vady, které brání řádnému projednání věci, platí, že odvolání bylo podáno řádně a včas, v opačném případě správce daně odvolací řízení zastaví.*
15. O tom, že správce daně žalobce k odstranění vad blanketního odvolání nevyzval, není v posuzované věci sporu. Žalovaný zastává názor, že tak učinit nemusel, neboť je mu z úřední činnosti známo, že žalobce, resp. jeho právní zástupce, podává opakovaně vadná podání, na následné výzvy k odstranění vad podání (odvolání) nereaguje a vytýkané vady podání neodstraní. Správce daně je tak nucen řízení zastavit. Proti rozhodnutí o zastavení řízení je následně podáno blanketní odvolání a celý proces začíná nanovo. Takový postup žalovaný považuje za zneužití práva, které nepoživá právní ochrany.

16. Judikatura správních soudů dlouhodobě vychází z toho, že aplikuje-li soud skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. dokud se o nich dozvěděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, publ. pod. č. 2038/2010 Sb. NSS). Uvedený závěr lze přiměřeně vztáhnout též na aplikaci práva orgány veřejné správy. Správní orgán tedy musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známé konkrétní skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, publ. pod. č. 2312/2011 Sb. NSS). Skutečnost úředně známé musí správní orgán konkretizovat např. odkazem na jiný správní spis (spisy) apod. Jinak by se úvahy správního orgánu staly zcela nepřezkoumatelnými.
17. Také pokud správní orgán čerpá určitá fakta ze soudních rozhodnutí nebo soudních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě je nutno označit soudní rozhodnutí, ze kterého jsou určitá fakta čerpána. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 31 Af 63/2016-54, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 Af 2/2022-218. Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 63/2016-54 se však žalobce, resp. jeho právního zástupce, vůbec netýká, a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 15 Af 2/2022-218 řešil situaci, kdy správce daně neakceptoval společnost GOODWILL PARTNER s.r.o. jako zástupce daňového subjektu a takový postup byl shledán správním soudem procesně nesprávným. Žádné konkrétní příklady žalovaným popisovaného postupu žalobce, resp. jeho právního zástupce, spočívající v opakovaném podání vadných podání, v důsledku čehož se správce daně může dostat do tzv. začarovaného kruhu, však žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl. Závěr, že se v posuzovaném případě jednalo o účelové obstrukční jednání, které je druhem zneužití práva, odůvodnil obecně toliko tím, že zástupce žalobce je osobou opakovaně využívající obstrukční taktiky v souvislosti s řízením před správcem daně, což však rozhodně nestačí.
18. V rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání, a chybějící podpis na podání je proto vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení (§ 37 odst. 2 správního řádu). Rozšířený senát zde dále rozvedl též úvahy týkající se zneužití procesních práv podatelů spojených s osobami, které opakovaně zastupují řidiče v přestupkových řízeních. Mimo jiné vyslovil, že podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry podle rozšířeného senátu platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepoživá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.
19. Tyto úvahy rozšířený senát odůvodnil v odstavcích [27] až [30] uvedeného rozsudku. Konkrétně v odstavci [28] vysvětlil, že za určitých podmínek může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání tímž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou spřízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. Uvedl, že „*uplatňování procesních práv účastníků ve správním*

řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.“

20. Rozšířený senát nicméně zároveň zdůraznil, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů. Je „poslední záchrannou brzdou“ (*ultima ratio*). Musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty.
21. Nejvyšší správní soud již také v rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019-43, vyslovil, že soud „musí vždy na základě okolností daného případu náležitě vysvětlit, jak určitá praktika stěžovatele (jeho zástupce) naplňuje znaky zneužití práva“, jelikož „skutečnost, že se v některých případech zástupce stěžovatele ke zneužití práva uchyluje, nemůže sama o sobě znamenat, že tomu tak bylo i v nyní posuzované věci“, a dovedil, že pokud tak soud neučiní, zatíží tím rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Obdobně se také vyslovil například v rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 383/2019-47. I tyto závěry je přitom nutné přiměřeně vztáhnout též na aplikaci práva orgány veřejné správy.
22. Nelze přitom akceptovat, aby takové okolnosti správní orgán neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale snažil se je doplnit až v řízení před správním soudem. Jinými slovy, žalovaný se po krajském soudu nemůže dožadovat prokazování praktik žalobce, resp. jeho právního zástupce, které mají svědčit o zneužití práva, neboť by tím fakticky přenesl těžiště dokazování ze správního orgánu na soud. Takový postup by bylo možné akceptovat v případě nečinnosti žaloby, nikoli však v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 139/2020-33).
23. Námitkou, že při stanovení daně z nemovitosti nelze vycházet pouze z katastrálních údajů (tj. námitkou věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí) se zdejší soud nezabýval, neboť to považoval za předčasné.
24. Pokud bude žalovaný v dalším řízení trvat na tom, že jednání žalobce v posuzované věci představuje zneužití práva, bude muset své závěry náležitě vysvětlit, včetně uvedení toho, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známé konkrétní skutečnosti takové jednání prokazující. Listiny takové skutečnosti prokazující bude nutné také doložit do správního spisu. V opačném případě bude nutné vyzvat žalobce k doplnění blanketního odvolání.

VI. Závěr a náklady řízení

25. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
26. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 10 200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 12 342 Kč. Za další úkon právní služby soud nepovažoval poslední podání žalobce ve věci, neboť se fakticky jednalo o opakování argumentace již uplatněné. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. března 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
předsedkyně senátu